

CHƯƠNG 12

Hứa Sĩ Công đập tay xuống bàn hét lên:

—Cái gì? Niên kỷ của Lãnh huynh đệ chính xác là lứa tuổi thiếu niên anh hùng nên ra tung hoành trên giang hồ, cố sao lại muốn thoái ẩn?

Lãnh Như Băng thở dài:

—Trên giang hồ ân oán trùng điệp, không bao giờ ngừng nghỉ, nếu ai cũng không chịu nhân nhượng, thì chẳng phải là sát kiếp liên miên, chẳng có một ngày yên ổn sao?

Vương Phi Dương ngắt một người thoáng, đoạn thốt:

—Chỉ một thời gian ngắn không gặp Lãnh huynh, không ngờ hào khí của Lãnh huynh đã tiêu trầm đến thế, trong khi đó...

Lãnh Như Băng ngắt lời:

—Không có chuyện đó.

Hứa Sĩ Công cười to hỏi:

—Lãnh huynh đệ, đệ chắc đã biết lão huynh với Vương huynh đệ đến Thái Hồ như thế nào? Bị ám toán ra sao?

Lãnh Như Băng đáp:

—Việc này đệ chưa được rõ.

Hứa Sĩ Công thốt:

—Tất cả cũng vì Lãnh huynh đệ người! Chúng ta phụng mệnh Vương cô nương truy tầm hành tung của đệ, Vương cô nương hùng tài đại lược, đã được Trần đại hiệp cùng Kim Phát đạo trưởng hai vị võ lâm cao thủ tương trợ, đi tranh chức vị võ lâm Minh chủ chí tôn.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Công Tôn Ngọc Sương nói quả không sai, Vương Thông Huệ vì chức vị võ lâm Minh chủ mà buông tay phóng thích Công Tôn Ngọc Sương, không biết võ lâm vận kiếp sau này sẽ ra sao dưới sự cầm quyền của một nữ nhân ích kỷ như thế.”

Vương Phi Dương trông thấy Lãnh Như Băng mặc nhiên không nói, như đang suy nghĩ gì đó, không nhin nổi phải lên tiếng:

—Lãnh huynh, bước kế tiếp thế nào, chắc đã có tính toán?

Lãnh Như Băng đáp:

—Tiểu đệ quyết định đến vùng phụ cận Từ Châu truy tầm tông tích của Lý Tiểu Hồ sư đệ.

Hứa Sĩ Công cười thốt:

—Vị tiểu sư đệ đó của Lãnh đệ, tựa như đá chìm dưới biển, trong một khoảng thời gian ngắn, chỉ sợ khó mà tìm được. Sao không cùng lão ca đến Nam Xương, nơi thiên hạ anh hùng cao thủ tụ tập đông đảo, hoặc giả có thể từ đó nghe được tin tức hạ lạc của lệnh sư đệ.

Lãnh Như Băng mỉm cười hỏi:

—Hai vị gấp gáp tới Nam Xương, chẳng phải là để tham dự đại hội võ lâm Minh chủ đó sao?

Hứa Sĩ Công đáp:

—Không sai, Lãnh đệ đã biết trước rồi ư?

Lãnh Như Băng thốt:

—Ôi! Chắc phải đành phụ nhã ý của hai vị, tiểu đệ chẳng muốn đi.

Hứa Sĩ Công trợn trừng mắt hét:

—Cái gì? Thiên hạ anh hùng đều tụ tập về hoa viên của Nam Xương Phủ, suy cử một vị võ lâm Minh chủ để đối phó với Công Tôn Ngọc Sương, một đại sự như thế, Lãnh đệ lại không muốn đi sao?

Lãnh Như Băng đáp:

—Đều là tranh danh đoạt lợi, so với Công Tôn Ngọc Sương kia lại có chỗ nào khác nhau?

Hai câu này đích thực nặng nề, chỉ thấy Hứa Sĩ Công cùng Vương Phi Dương nhất thời ngẩn người ra, cả buổi chưa thốt được một lời.

Hứa Sĩ Công tuy là lão giang hồ, nhưng bốn tánh bộc trực, nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng nhịn không nổi thốt lên:

—Lãnh huynh đệ, chúng ta chỉ một thời gian ngắn không gặp mặt, xem ra đệ đã biến đổi rất nhiều?

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Nếu như Vương Thông Huệ kia thật có lòng vì võ lâm trừ hại, lần đó đã dẫn Công Tôn Ngọc Sương vào chỗ chết, đã chẳng bỏ đi tranh giành ngôi vị Minh chủ.”

Vương Phi Dương tánh khí trầm ổn, chỉ khẽ thở dài một tiếng, thốt:

—Mỗi người một chí, không nên miễn cưỡng, Hứa huynh nên thông cảm đi thôi.

Lãnh Như Băng dường như cũng tự biết đã quá nặng lời, không nói thêm gì nữa.

Hứa Sĩ Công đột nhiên hạ chén rượu xuống, hai mắt lóe lên thần quang, chăm chú nhìn Lãnh Như Băng, thốt:

—Kỳ quái! Kỳ quái thật!

Lãnh Như Băng ngơ ngác hỏi:

—Chuyện gì?

Hứa Sĩ Công hỏi:

—Người có thật sự là Lãnh Như Băng chăng?

Lãnh Như Băng cười đáp:

—Tiểu đệ dung mạo bị hủy, chẳng lẽ cả thanh âm cũng biến đổi nữa sao?

Hứa Sĩ Công lạnh lùng thốt:

—Lãnh huynh đệ của ta, hào khí ngất trời, kiếm đảm hiệp tâm, cùng với tính cách của người có chỗ không tương đồng.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Diện mạo ta biến đổi hẳn đi, hành động so với người trong quá khứ thì y như hai người khác nhau, chẳng trách Hứa huynh sinh lòng nghi ngờ.”

Bỗng nghe Hứa Sĩ Công cao giọng nói:

—Vương huynh đệ, Công Tôn Ngọc Sương kia cái gì cũng có thể làm ra, chúng ta không thể để trúng quỷ kế của ả.

Vương Phi Dương từ miệng của Vương Thông Huệ, đã biết chuyện Lãnh Như Băng bị hủy đi dung mạo, nhưng hiện tại đối với người trước mặt, cũng không thể phân biệt được có phải là Lãnh Như Băng thật sự hay không, mặc nhiên trầm ngâm không lên tiếng.

Lãnh Như Băng chỉ phát giác tình thế trước mắt thập phần nguy ngập, vội khởi thân đứng dậy, thốt:

—Hai vị đã có lòng nghi ngờ, tiểu đệ đành cáo biệt.

Dứt lời chuyển mình bước ra khỏi tửu điểm.

Hứa Sĩ Công đột nhiên bật dậy, quát lớn:

—Đứng lại!

Nhanh như chớp vươn trảo chụp qua. Vương Phi Dương vội đưa tay cản lại, thốt:

—Hứa huynh không nên vội vàng.

Hai người kẻ cản người đánh, Lãnh Như Băng liền gia tăng cước bộ phóng đi, phút chốc đã không còn thấy bóng.

Hứa Sĩ Công giận dữ hỏi:

—Đệ cản ta thật ư?

Vương Phi Dương khẽ thở dài, thốt:

—Hắn đích thực là Lãnh Như Băng, nếu như Hứa huynh xuất thủ, chẳng phải đã làm tổn thương hòa khí giữa huynh đệ chúng ta sao?

Hứa Sĩ Công từ từ ngồi xuống, nói:

—Đệ xác thực hẳn là Lãnh Như Băng sao? Hẳn thật sự là Lãnh Như Băng sao? Nếu hẳn thật sự là Lãnh Như Băng, sao chỉ có thể trong vòng một thời gian ngắn không gặp mặt, tính cách lại biến đổi lớn như thế.

Vương Phi Dương lắc đầu cười khổ:

—Không thể trách hẳn.

Hứa Sĩ Công thốt:

—Một thanh thiếu niên có thể trong vòng một thời gian ngắn, ý chí tiêu trầm, thì còn ra thể thống gì? Cho dù hẳn có thật sự là Lãnh huynh đệ, lão Hứa ta cũng chẳng cần loại bằng hữu này!

Vương Phi Dương hỏi:

—Lão huynh chắc biết rõ khả năng của Công Tôn Ngọc Sương?

Hứa Sĩ Công ngắt người một thoáng, đoạn đáp:

—Không sai, lão Hứa ta càng già càng hồ đồ, sau khi hẳn bị Công Tôn Ngọc Sương hủy dung, cũng đã bị độc dược làm thay đổi tính tình.

Dứt lời vội bật dậy nhanh chóng phóng ra cửa đuổi theo.

Vương Phi Dương hoành thân chắn ngang chặn đường Hứa Sĩ Công lại, hỏi:

—Hứa huynh muốn đi đâu?

Hứa Sĩ Công đáp:

—Lãnh huynh đệ bị trúng độc chẳng lẽ chúng ta không lo?

Vương Phi Dương thốt:

—Bất tất phải đuổi theo...

Đoạn thấp giọng tiếp:

—Lãnh huynh đệ thần trí tỉnh táo, nếu thật bị phục độc được thì cũng là được vật mẫn tính không nghiêm trọng, có thể tự bảo toàn tánh mạng.

Hứa Sĩ Công lắc đầu:

—Không thể được! Nếu chúng ta đã biết, sao có thể tọa thị bàng quang không lo tới?

Dứt lời gạt Vương Phi Dương sang một bên, phóng vọt ra cửa đuổi theo. Lão vốn là người thiện ác phân minh, trọng nghĩa nhiệt tình, yêu hận phân minh.

Vương Phi Dương đành trả tiền cơm rượu rồi cũng nhanh chóng đuổi theo. Chỉ thấy khách bộ hành đầy đường, nhưng không hề trông thấy bóng dáng của Lãnh Như Băng.

Hứa Sĩ Công há miệng kêu to:

—Lãnh huynh đệ, Lãnh huynh đệ!

Đoạn phóng chân hướng về phía Bắc truy đuổi.

Lãnh Như Băng ẩn thân sau một ngôi nhà, tai nghe tiếng Hứa Sĩ Công khẩn cấp gọi, bất giác kích động chân tình, nhưng nghĩ đến cuộc tranh giành danh vị ở Nam Xương, trong lòng phát sinh cảm giác chán ghét, dần lòng xuống, vờ như không nghe. Chờ đến khi bóng của Hứa Sĩ Công cùng Vương Phi Dương hoàn toàn biến mất, chàng mới nhắm hướng Nam trực chỉ. Chàng đi như thế này, cho dù Hứa Sĩ Công đột nhiên đổi ý, quay ngược lại phía Bắc, đi khắp núi sông cũng khó thể tìm được chàng.

Lãnh Như Băng chỉ phát giác trong lòng có biết bao nhiêu sự nghi ngờ, nhưng thủy chung không có cách gì tìm ra một đầu mối.

Trời bắt đầu sập tối, màn đêm phủ xuống khắp nơi, cảnh vật chung quanh đều chìm trong một màu đen.

Lãnh Như Băng ngơ ngẩn đi giữa màn đêm không định phương hướng, chẳng biết đi tới hướng nào, chẳng biết đã qua bao lâu, đột nhiên trông thấy một ánh đèn chập chờn hiện ra trước mắt. Chàng cứ theo ánh đèn mà bước, đi gần

đến trước, đã thấy một tòa tiểu viện. Nguyên lai ánh đèn đó phát xuất từ tiểu viện kia.

Chàng giơ tay đẩy nhẹ một cái, cánh cổng đã tự động bật mở. Nguyên vì hai cánh cổng gỗ này vốn không có khóa.

Lãnh Như Băng cất bước nhanh nhẹn tiến vào cổng.

Tự viện này chiếm diện tích khoảng nửa mẫu đất, tính luôn cả hai dãy hành lang cũng bất quá khoảng chừng mười căn phòng nhỏ. Ánh đèn ở trên cao chiếu xuống phát xuất từ gian phòng nhỏ trong đại điện.

Lãnh Như Băng bước đến gần gian phòng, đẩy cửa nhìn vào, chỉ thấy một lão nhân bạch phát đồng nhan, thân vận đạo bào, xếp bằng ngồi tại góc phòng. Trước mặt lão nhân không xa là một mỹ nữ tóc dài khỏa bán thân đang ngồi, hai con hồng xà thật lớn tự mình co lại thành hai vòng, chia ra quấn trên người nàng.

Lãnh Như Băng trông thấy lão nhân đó, có cảm giác đã từng gặp qua, nhưng trong lòng chàng có vô số phiền não, bất giác không muốn dính dấp vào việc của thiên hạ nữa. Chàng vừa định chuyển mình bỏ đi, bỗng nghe thanh âm của mỹ nữ khỏa bán thân lạnh lẽo vang lên:

—Đứng lại! Tự nhiên xông vào, lại muốn bỏ đi hay sao?

Lãnh Như Băng thảm than: “Hiện tại Vương Tích Hương đang luyện Ma công, chẳng rõ sống chết thế nào?”

Trong lòng chàng chỉ nghĩ đến Vương Tích Hương, căn bản chẳng để ý gì khác, cứ y theo lời của mỹ nữ mà ngừng lại.

Chỉ nghe nàng lạnh lùng tiếp:

—Nếu người muốn sống thêm ít lâu, hãy mau nghe theo lời ta ngồi xuống góc phòng kia.

Lãnh Như Băng chẳng suy nghĩ, lập tức bước đến góc phòng ngồi xuống.

Mỹ nữ kia không hề đoán được chàng sẽ ngoan ngoãn như thế, trong tay đã thủ sẵn một con tiểu xà thân màu xanh chấm đen, chuẩn bị phóng qua, nhưng đột nhiên thấy Lãnh Như Băng y lời ngồi xuống, hài lòng thu tiểu xà lại.

Bạch phát lão nhân vận đạo bào đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng một cái, đoạn thấp giọng nói với mỹ nữ:

—Chuyện giữa hai người chúng ta đối với người khác vô can, cứ sao không tha cho người này đi?

Mỹ nữ khóa bán thân lạnh lùng đáp:

—Ồ nơi hoang vắng này, bốn phía không người, chẳng ai kêu hấn tự dẫn xác đến, rõ ràng thiên đường có lối hấn không tới, địa ngục vô môn hấn lại vào, sao có thể trách ta được?

Bạch phát lão nhân thốt:

—Hấn chỉ là một khách bộ hành vô tâm lạc bước tới đây, cô nương lưu hấn ở lại có lợi ích gì? Chi bằng cứ thả hấn đi thì hơn!

Mỹ nữ khóa bán thân hừ một tiếng lạnh lùng, thốt:

—Ta muốn dùng hấn thử nghiệm trước, cho người thấy rõ lợi hại.

Lãnh Như Băng mơ hồ nghe khẩu khí của nữ nhân đó, chùng như muốn xuất thủ trừng trị chàng, bất giác tâm tư chấn động, thần trí chợt tỉnh táo hấn, nhanh chóng vận khí giới bị, hỏi:

—Người nói cái gì?

Mỹ nữ kia điểm nụ cười nhạt, đáp:

—Ta muốn cho người nếm thử mùi vị độc xà công tâm.

Lãnh Như Băng thất kinh, hỏi:

—Tại sao? Chúng ta vô oán vô cừ.

Mỹ nữ khóa bán thân cất một tràng cười khanh khách trong như tiếng ngọc khua, thốt:

—Không sai, chúng ta không oán không cừ, nhưng trên thế gian này lại có mấy người có oán có hận với ta?

Nàng ngửa mặt lên trời, hít vào một hơi dài, tiếp:

—Nếu như ta không sát hại người vô oán vô cừ với ta, không phải trên thế gian này chẳng còn ai để giết nữa sao?

Lãnh Như Băng thầm nhủ: “Khá lẫm! Nhân mạng quan thiên, là chuyện trọng đại, ả ta lại xem như chuyện ăn cơm bữa, chuyện vui thú hưởng thụ.”

Chàng phát giác nữ nhân này tâm tư độc ác còn hơn cả Công Tôn Ngọc Sương.

Bỗng nghe bạch phát lão nhân buông một tiếng thở dài, thốt:

—Bất luận cô nương có phương pháp độc ác gì, xin cứ thi triển trên mình ta, mong nể tình bản đạo buông tha cho kẻ kia!

Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy thanh âm của lão nhân hết sức quen thuộc, tin chắc đã từng nghe qua, chàng tỉ mỉ quan sát một lần nữa, không khỏi kinh tâm động phách, cơ hồ buột miệng thốt thanh kêu tên Dã Hạc Thượng Nhân.

Nguyên vì đồng nhan bạch phát lão nhân đó, chính thị Mao Sơn Dã Hạc Thượng Nhân.

Chỉ nghe mỹ nữ kia lạnh lùng thốt:

—Ta trước tiên phải để cho ngươi mục kích nỗi khổ bị độc xà công tâm.

Dứt lời vung tay, phóng một con tiểu xà về phía Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng vốn dĩ đã có chuẩn bị, đột nhiên nhún chân nhảy lên một cái, tránh xa mấy thước, hữu thủ tung ra một chưởng, một cỗ cuồng phong mãnh liệt phóng qua đánh thẳng vào mình con tiểu xà.

Chỉ nghe một âm thanh vang lên, tiểu xà rớt xuống nằm im trên mặt đất.

Mỹ nữ khỏa bán thân buột miệng kêu lên một tiếng kinh ngạc, thốt:

—Thật không ngờ nhà ngươi lại có võ công cao cường như thế.

Lãnh Như Băng thò tay vào trong người rút ra một đoản kiếm, tức giận thốt:

—Ngươi là một nữ nhân, sao lại độc ác đến thế, ta chẳng hề đắc tội với ngươi, có sao lại thả độc xà đả thương người?

Mỹ nữ khỏa bán thân cười một tiếng lạnh lẽo, hỏi:

—Thế nào? Nhà ngươi cảm thấy đoản kiếm trong tay ngươi sắc bén lắm ư?

Dã Hạc Thượng Nhân đột nhiên lên tiếng nói:

—Ngươi không mau chạy đi, còn chờ đến lúc nào?

Đoạn vung đao bào quét ra một cái, lập tức phát ra luồng kinh phong cực mạnh thổi tắt ngọn đèn. Toàn gian phòng chìm trong một màu đen tối. Chỉ nghe âm thanh trong trẻo của mỹ nữ quát lên một tiếng, mùi tanh đột nhiên xông lên ngạt mũi. Trong mơ hồ, Lãnh Như Băng có cảm giác mình đang bị rất nhiều độc xà tấn công, lập tức huy động đoản kiếm bảo vệ toàn thân.

Đoản kiếm của chàng tuy không phải là bảo vật thời thượng cổ, nhưng chém sắt như bùn, do tinh thép với thuần thiết hợp luyện mà thành, kiếm phong cực kỳ sắc bén, có thể xuyên cả đá cứng. Lãnh Như Băng chỉ cảm giác màn kiếm quang hộ thân của mình vừa chém trúng cái gì, trong lòng thầm nghĩ: “Đoản kiếm này lợi hại phi thường, không biết đã đả thương biết bao nhiêu độc xà của nàng ta?”

Bỗng thấy hỏa quang đột ngột lóe lên, ngọn đèn trong phòng, đột nhiên được thắp sáng. Bóng tối lui đi, cảnh vật đã hiện ra rõ ràng trước mắt.

Lãnh Như Bằng tỉ mỉ quan sát phía trước mình, quả nhiên nhìn thấy vài ba xác độc xà bị chém đứt làm hai, quay đầu nhìn về phía mỹ nhân khỏa bán thân, quả nhiên nàng ta đã di chuyển đến chắn ngang cửa, đề phòng chàng cùng với Dã Hạc Thượng Nhân đào tẩu.

Lãnh Như Bằng từ từ quay đầu qua nhìn về phía Dã Hạc Thượng Nhân đang ngồi, mục quang vừa chạm tới, không khỏi kinh ngạc. Chỉ thấy một con hồng xà lớn bằng cánh tay người đang quấn quanh trên người Dã Hạc Thượng Nhân, song thủ của Dã Hạc Thượng Nhân cũng bị hồng xà trói chặt, chiếc miệng đỏ lòm của hồng xà há ra phì phò sát bên mặt của lão đạo nhân.

Lãnh Như Bằng nhìn hai cái, trong lòng chột có cảm giác lạnh giá, toàn thân nổi gai ốc, thầm nghĩ: “Nếu phải chịu nỗi khổ như thế, thà bị một đao hạ sát còn thống khoái hơn nhiều.”

Nhưng thần thái của Dã Hạc Thượng Nhân vẫn bình tĩnh phi thường, tựa như không có gì xảy ra, đối với con độc xà quấn trên người, không hề nhìn tới nửa mắt, song mục nhắm chặt, điềm nhiên tĩnh tọa.

Chỉ nghe mỹ nữ kia lạnh lùng thốt:

—Người cả bản thân mình cũng khó bảo toàn, tùy thời có thể chết, vậy mà còn muốn lo tới việc của kẻ khác.

Dã Hạc Thượng Nhân từ từ mở hai mắt, điềm đạm thốt:

—Bần đạo có một câu muốn khuyến cáo cô nương.

Mỹ nữ ngạc nhiên hỏi:

—Người muốn nói gì?

Dã Hạc Thượng Nhân đáp:

—Trong tiểu tự viện này, ngoài trừ bần đạo và cô nương, còn có một vị...

Mỹ nữ đưa tay chỉ Lãnh Như Bằng, ngắt lời:

—Còn có kẻ xú quái này.

Dã Hạc Thượng Nhân thốt:

—Hắn mình cao ngực lớn, đứng ngay tại đó, ai cũng có thể thấy được, ý của bần đạo tự nhiên không phải ám chỉ hắn.

Mỹ nữ kinh ngạc hỏi:

—Không phải hửn, chẳng lẽ có còn người thứ tư hiện diện tại đây sao?

Dã Hạc Thượng Nhân đáp:

—Không sai, bản đạo nói chính là một người khác, người này võ công cao cường, tính khí lại rất xấu, không phải bản đạo âm thầm khuyên nhủ, chắc chắn cô nương đã thọ thương dưới tay người đó.

Mỹ nữ cười lên một tiếng lạnh lẽo, thốt:

—Có chuyện đó nữa sao?

Dã Hạc Thượng Nhân hỏi:

—Cô nương không tin ư?

Mỹ nữ đáp:

—Bảo kẻ kia hiện thân ra, ta tự nhiên sẽ tin.

Dã Hạc Thượng Nhân nói:

—Nếu như người đó hiện thân, chỉ sợ sẽ không nghe lời khuyên nhủ của bản đạo nữa, nếu như hướng vào cô nương hạ thủ...

Mỹ nữ nổi giận thốt:

—Không cần phải hăm dọa ta, trong phòng này căn bản không hề có sự hiện diện của người thứ tư.

Dã Hạc Thượng Nhân nói:

—Bản đạo bị cô nương phóng Xích Luyện Xà trói cả hai tay lại, kẻ cầm kiếm kia cũng không có thời gian hạ thủ, cô nương lại thủ ngay cửa, vậy ai đã thấp ngọn đèn trong phòng lên?

Lời chất vấn này khiến mỹ nữ khỏa bán thân trợn mắt cứng lưỡi, qua một lúc lâu vẫn chưa lên tiếng, hai đạo mục quang loang loáng bất giác đảo chung quanh phòng tìm kiếm.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Không sai, Dã Hạc Thượng Nhân bị trói hai tay, ta thì chưa đụng tới ngọn đèn, nữ nhân khỏa bán thân kia cũng không thể đi đến nơi đó, trong gian phòng này ngoài trừ ba người đang đứng đây ra, tự nhiên phải có sự hiện diện của một người thứ tư.”

Chàng đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy ngoài trừ một đài có ngọn đèn treo giữa không trung, ngoài ra chẳng còn nơi nào khả dĩ có thể ẩn thân. Nhưng một

đài đó bốn bề trống không, nhìn một cái đã thấy hết, chẳng che giấu được người nào.

Mỹ nữ kia đưa mắt nhìn khắp nơi trong gian phòng, lạnh lùng thốt:

—Nhà ngươi lúc nào cũng quỷ kế đa đoan, ta chẳng tin lời ngươi.

Dã Hạc Thượng Nhân khẽ thở dài, nói:

—Bần đạo hối tiếc một bước lỡ lầm trong quá khứ, biết rằng sẽ di họa cho ngày hôm nay, chẳng muốn chuyện cũ tái diễn, cô nương nếu như không tin lời bần đạo, thì cũng chẳng có cách nào khác.

Lời ông vừa dứt, ngọn đèn trong gian phòng đột nhiên chao đảo, giữa phòng đột ngột xuất hiện một bạch phát đồng nhan lão nhân khác.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Thì ra ông ta ẩn thân phía sau cánh cửa phía trên vách tường.”

Chỉ thấy lão nhân mới tới xoắn hai tay lại, giơ hữu chưởng lên hướng về phía mỹ nữ kia, hỏi:

—Ngươi có nhận ra đây là loại võ công gì không?

Mỹ nữ khỏa bán thân nhìn cách thủ chưởng, thất thanh kêu lên:

—«Tam Dương Thần Chưởng»!

Bạch phát lão nhân đáp:

—Không sai, đích thị là «Tam Dương Thần Chưởng».

Lãnh Như Băng trước kia tại Liên Vân lư, đã từng gặp qua người này, biết lão chính là trượng phu của Huyền Y Long Nữ, cha của Vương Tích Hương, Vương Tiểu Cường.

Chỉ nghe Vương Tiểu Cường lạnh lùng thốt:

—Ngươi đã biết đây là «Tam Dương Thần Chưởng», chắc cũng biết rõ lão phu có đủ khả năng hạ sát ngươi?

Mỹ nữ thông thả thốt:

—Chúng ta trước khi động thủ, ai chết ai sống còn chưa biết.

Song mục Vương Tiểu Cường lóe lên hàn quang, lạnh lùng nói:

—Ngươi thật là ương ngạnh, lão phu phải xuất thủ mới xong.

Đoạn từ từ cất hữu chưởng lên.

Chỉ nghe Dã Hạc Thượng Nhân thở dài một tiếng, thốt:

—Không cần đả thương nàng ta, ta năm xưa nhất thời xung động, đã tạo ra một sai lầm lớn, ngày hôm nay hối hận đã muộn, nếu hôm nay đệ sát hại nàng ta, chẳng phải đã tước đi cái cơ hội chuộc lỗi của huynh sao?

Vương Tiểu Cường khẽ buông tiếng thở dài, thu hồi chưởng thế, thốt:

—Một người sống cả cuộc đời, chẳng thể nào không có sai lầm, biết sai mà sửa, đã là chuyện tốt, sao còn phải tự hành hạ bản thân mình?

Dã Hạc Thượng Nhân nghiêm nghị thốt:

—Trong hiện tại lỗi phải, đúng sai khó lòng mà nói cho rõ! Ôi! Chỉ có mình Tích Hương diệt nữ hiệu nỗi khổ tâm của ta.

Vương Tiểu Cường nói:

—Chỉ tiếc rằng nó không rõ hành tung, chẳng có tin tức gì, chuyết thể vì chuyện này mà gấp muốn điên lên được!

Dã Hạc Thượng Nhân như vừa nhận được một tin chấn động thật mạnh, toàn thân run lên một cái, hỏi:

—Tích Hương diệt nữ tội nghiệp của ta, chưa thoát qua được cửa tử sao?

Vương Tiểu Cường nói tiếp:

—Sống không nghe tin, chết không thấy xác. Ôi! Điều đáng hận là cả hai ả nha đầu Tố Mai, Hoàng Cúc cũng không một tin tức.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Ra là chuyện Vương Tích Hương ẩn thân tại Mai Hoa Cư, cả song thân nàng đều không rõ sự tình.”

Dã Hạc Thượng Nhân thốt:

—Đệ không cần phải hoảng, Tích Hương diệt nữ của ta tài hoa xuất chúng, tất có biện pháp thoát khỏi cái chết.

Vương Tiểu Cường thở dài, thốt:

—Mấy năm nay, hai người già chúng tôi, vì nó chịu mọi thống khổ, nếu nó thật sự chết đi, thì kể như xong, chỉ là hoàn toàn không có tin tức, sống chết không rõ, thật khiến người ta khó mà an tâm.

Dã Hạc Thượng Nhân mỉm cười thốt:

—Đệ không cần phải gấp, Tích Hương diệt nữ của ta đã có biện pháp tự cứu, chỉ là vì nó không muốn sống, nhưng đợi đến lúc nó thật sự đối diện với cái chết,

tất nhiên sẽ nghĩ đến lòng yêu thương vô vàn của cha mẹ, nhớ đến vị bá bá đang thọ tội tại Ngũ Độc Cung này, sẽ không nhẫn tâm chết đi.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nhủ: “Dã Hạc Thượng Nhân chỉ tính được phân nửa, nàng tuy có biện pháp tự cứu, nhưng chắc gì đã thành công.”

Bỗng nghe mỹ nữ kia lạnh lùng lên tiếng nói:

—Dã Hạc Thượng Nhân, nếu người tin rằng nàng ta có thể cứu được người, thì cứ thử xem.

Vương Tiểu Cường tức giận quát:

—Ta muốn giết người bất quá chỉ cần một cái nhấc tay, chỉ vì không muốn phụ lòng cố hữu, nếu người cứ chọc giận ta, đừng trách ta phải lấy mạng người.

Dứt lời vung chưởng đánh qua. Chỉ thấy con hồng xà trên mình mỹ nữ kia, đột nhiên bị đánh trúng xoay mình một cái, rơi xuống đất chết cứng.

Lãnh Như Băng trong lòng cực kỳ chấn động, thầm nghĩ: “«Tam Dương Thần Chưởng» này, quả nhiên hết sức lợi hại!”

Mỹ nữ kia trên người vẫn còn quần vài loại độc xà, nhưng trông thấy chưởng thế của Vương Tiểu Cường lợi hại như vậy, trong lòng tự biết khó thể kháng cự, nếu như nhiều lời, tất sẽ chuốc họa sát thân, nên chẳng nói thêm một lời nào.

Vương Tiểu Cường trông thấy mỹ nữ kia đã bị «Tam Dương Thần Chưởng» làm khiếp hãi, quay đầu lại nhìn Dã Hạc Thượng Nhân thốt:

—Huynh chắc đã từng gặp qua Ngũ Độc Cung chủ?

Dã Hạc Thượng Nhân đáp:

—Đã gặp qua.

Vương Tiểu Cường hỏi:

—Hắn nói gì?

Dã Hạc Thượng Nhân buông một tiếng thở dài, đáp:

—Hắn bảo vĩnh viễn không bao giờ quên mối hận năm xưa.

Đoạn chuyển mục qua nhìn Lãnh Như Băng, mặc nhiên ngưng lời không nói tiếp.

Vương Tiểu Cường đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, lạnh lùng hỏi:

—Người ở lại đây làm gì?

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Người này tánh khí thật tệ.”

Khẽ ho nhẹ một tiếng, đáp:

—Tại hạ chỉ là khách qua đường muốn trú lại đây một đêm.

Vương Tiểu Cường thốt:

—Bây giờ người có thể đi.

Lãnh Như Băng từ từ đứng dậy, nói:

—Được lắm!

Đoạn quay lưng cất bước hướng ra cửa. Nhưng chợt trông thấy mỹ nữ kia đang ngồi ngay cửa, phải lập tức đình bộ.

Vương Tiểu Cường nổi giận quát to:

—Mau tránh đường!

Mỹ nữ từ từ đứng dậy lùi sang một bên, hiển nhiên đã bị khí thế uy mãnh của Vương Tiểu Cường làm kinh hãi.

Lãnh Như Băng chậm rãi bước ra cửa, trong lòng thầm nghĩ: “Vương Tích Hương kia ôn nhu, hòa ái, không tưởng nổi phụ thân của nàng lại là một người có tánh khí tàn bạo nóng nảy đến thế.”

Lúc này, chàng đối với bất kỳ ai cũng không còn lòng tin, cũng chẳng còn quan tâm đến, chỉ cảm thấy trên thế gian này đều là người tranh danh đoạt lợi, chỉ cần có lợi, đại nghĩa chẳng màng, cuộc sống giang hồ vốn là như thế. Vì thế, chàng chẳng quan tâm đến ai sẽ thống trị võ lâm, bất luận là Công Tôn Ngọc Sương hay Vương Thông Huệ, đều không có gì khác biệt.

Duy chỉ có một điều duy nhất khiến chàng không quên, đó là chuyện sống chết của Vương Tích Hương, trong mấy ngày gần đây, trong lòng chàng nổi lên vô số nghi vấn, hy vọng có thể tìm ra đáp án, nhưng chàng tự biết những việc đó, nếu tự mình suy nghĩ, có thể trên năm, ba năm cũng không có kết quả, chỉ có nhờ vào trí tuệ của Vương Tích Hương, mới mong giải thích được những nghi vấn trong đầu chàng. Nhưng bất quá trong lòng chàng nghĩ như thế, kỳ thực, sợi tơ tình của Vương Tích Hương giăng đã trói chặt trái tim chàng, khối nhu tình như nước mùa xuân ấy dĩ nhiên đã in sâu vào tâm trí, trong trái tim chàng. Hình ảnh mỹ lệ ấy, nụ cười như hoa nở ấy, dĩ nhiên đã chiếm cứ cả hồi ức của chàng.

Chàng ngơ ngẩn cất bước hướng về phía trước, chẳng biết phải đi về đâu? Kể từ giây phút này, chàng bắt đầu phiêu lãng tìm kế sinh nhai, chẳng biết thời gian có dễ qua như nước chảy qua cầu.

Hôm đó, chàng đi đến một ngôi nhà lớn trong thị trấn, chỉ thấy bụng đói cồn cào, vội vàng bước đến một tửu lâu.

Bấy giờ là giờ cơm trưa, tửu lâu đầy nghẹt người. Lãnh Như Băng trong mấy ngày gần đây, độc lai độc vãng, một mực suy nghĩ đến tâm sự của mình, đối với sự việc bên ngoài không hề quan tâm, mặc dù chung quanh ồn như phiên chợ, chàng vẫn điềm nhiên như kẻ ngồi thiền, bất cứ sự vật gì cũng không thể khiến chàng chú ý đến. Chàng tìm đến một góc phòng, lặng lẽ ngồi xuống, gọi rượu và thức ăn, bắt đầu ăn một mình.

Trong tửu lâu người người đến rồi đi, khẩn trương dị thường, chàng vẫn ngồi im giống như một kẻ đui mù.

Chẳng biết qua bao lâu thời gian, bỗng nghe một thanh âm cất lên sát bên mình:

—Khách quan, ngài đã ăn xong chưa?

Lãnh Như Băng giật mình chợt tỉnh, phát giác tửu lâu đầy nghẹt người, chẳng biết lúc nào đã đi không còn một mống. Chàng nhìn lại bình rượu của mình, vẫn còn phân nửa, lắc đầu đáp:

—Trong bình của ta còn rượu, dùng chưa xong.

Trên mặt điểm tiểu nhị đã rướm mồ hôi, nhưng trông thấy mặt mũi Lãnh Như Băng quái dị màu sắc sặc sỡ, chẳng dám phát tác, chỉ đành cung kính chấp tay thốt:

—Đại gia, xin đại gia nhường lại chỗ ngồi được không?

Lãnh Như Băng mỉm cười đáp:

—Được.

Dứt lời cầm lấy bình rượu, nhích qua một tí nhường chỗ.

Điểm tiểu nhị đưa tay gạt mồ hôi trên trán, thốt:

—Đại gia, nếu như không gấp, tiểu nhân có một việc điên rồ muốn cấp báo.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:

—Chuyện gì?

Tiểu nhị ngẩn người ra, hỏi:

—Thế nào? Chuông quý của chúng tôi đã kêu cả nửa ngày, ngài một chữ cũng chưa nghe sao?

Lãnh Như Băng lắc đầu đáp:

—Chưa nghe, một chữ cũng chưa có nghe.

Điểm tiểu nhị gãi đầu một cái, nói:

—Khách quan nếu như không muốn tìm chuyện phiền phức, thì đến đúng giờ, hãy mau rời khỏi.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Chuyện gì chứ?

Tiểu nhị hỏi:

—Khách quan thật không biết sao?

Lãnh Như Băng đáp:

—Tự nhiên phải không biết, chứ ta giả vờ làm gì?

Điểm tiểu nhị giơ tay vừa lau mồ hôi trên mặt, vừa nói:

—Tửu lâu của chúng tôi hôm nay đã bị Lưu đại gia bao trọn, thời gian đã đến, nếu khách quan còn không đi nữa...

Lời chưa dứt, chỉ nghe có tiếng ngựa phi dồn dập, bốn con khoái mã đã dừng trước cửa điếm. Trên ngựa có bốn kinh trang đại hán, đồng loạt nhảy xuống, nhanh nhẹn đi vào. Điểm tiểu nhị lập tức chạy tới, hốt hoảng nói:

—Thảm rồi, đại gia...

Bốn kinh trang đại hán đi thẳng về phía Lãnh Như Băng, người đi phía trước đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng một cái, lạnh lùng nói với điểm tiểu nhị:

—Không phải Trang chủ của chúng ta đã bao trọn tửu lâu của người rồi sao?

Điểm tiểu nhị cung kính đáp:

—Vị đại gia này chỉ còn nửa bình rượu, uống xong sẽ lập tức rời khỏi.

Đại hán kia hừ một tiếng lạnh lùng, thốt:

—Lời chúng ta đã nói qua, chẳng có giá trị gì, phải không?

Điểm tiểu nhị kinh hoàng, gấp gáp thốt:

—Không có chuyện đó, đại gia bao dung, tiểu nhân xin khấu đầu với đại gia.

Dứt lời, quả nhiên quỳ xuống khấu đầu với đại hán kia.

Lãnh Như Băng vốn dĩ hào khí đã tan biến, không còn lòng cạnh tranh, nếu như đại hán kia trực tiếp tìm đến tổng cho chàng hai quyền, vị tất chàng đã hoàn

thủ, nhưng trông thấy bộ dạng đáng thương của tiểu nhị, bất giác sinh lòng bất nhẫn, lạnh lùng lên tiếng:

—Bốn vị bất tất phải làm khó tiểu nhị, có gì xin cứ tìm tại hạ.

Đại hán kia đột nhiên quay đầu lại, thốt:

—Khẩu khí các hạ thật lớn, nhất định là một giang hồ lão luyện.

Bỗng vươn tay chụp lấy bình rượu của Lãnh Như Băng, quảng mạnh xuống đất.

Lãnh Như Băng cười khanh khách một tràng, thốt:

—Liệng khá lắm!

Đại hán kia khí giận xông lên tận đầu, quát:

—Người dám cười đại gia, tưởng ta không dám đánh người sao?

Lãnh Như Băng hỏi:

—Chúng ta không oán không cừ, vì sao các hạ lại muốn xuất thủ đả thương người?

Đại hán kia vung trao chộp qua, đáp:

—Đại gia phải giáo huấn người một trận mới được.

Lãnh Như Băng nhẹ nhàng vung hữu thủ lên gạt tay đại hán qua một bên, thốt:

—Chuyện này thật là vô lý!

Đại hán kia bị một chưởng nhẹ của Lãnh Như Băng chấn lùi đến hai bước, không khỏi kinh ngạc.

Ba gã kia trông thấy đồng bọn bị thua sút, lập tức phóng tới, thủ xoa cùng chủ thủ, toàn bộ xuất lộng phân ra tập kích các đại huyệt trên người Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng nổi giận thốt:

—Giữa thanh thiên bạch nhật, dưới mắt bao người, lại dám ra tay đả thương người?

Chàng lập tức xuất thủ phản kích, quyền tung cước phóng, chỉ thoáng chốc đã đả thương ba người.

Bốn đại hán kêu ngạo, thoáng chốc biến thành một lũ chuột nhắt, quay lưng ôm đầu chạy như chuột.

Điểm tiểu nhị không ngờ võ công Lãnh Như Băng lại cao cường như thế, trong lòng vừa cảm kích vừa sợ hãi, thở dài một tiếng, thốt:

—Đại gia, ngài đã gây họa lớn rồi.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Họa gì?

Tiểu nhị đáp:

—Bốn người đó đều là quản sự gia đình của Lưu đại gia, việc này...

Bỗng nghe bên ngoài tửu điểm truyền vào một giọng nói lạnh lùng:

—Không biết là vị võ lâm bằng hữu nào, có thể bước ra cho Lưu mỗ khai nhãn giới không?

Lãnh Như Băng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một trung niên đại hán ngoại tứ tuần, thân vận một chiếc áo lót ngắn màu xanh, bên ngoài mặc một chiếc áo dài màu đen, trên đầu đội một chiếc mũ màu xanh, mặt đen, mày rậm giao nhau, miệng vuông, sắc mặt giận dữ đang bước nhanh vào.

Tiểu nhị tuy trong lòng sợ hãi, thầm trách Lãnh Như Băng đã kéo đến phiền phức này, nhưng nhớ lại vừa rồi Lãnh Như Băng xuất thủ tương trợ, trong lòng thập phần cảm kích, lập tức cung kính ôm quyền cúi thấp trước đại hán, thốt:

—Lưu đại gia, lão gia...

Thanh y đại hán kia vung tay gạt một cái, điểm tiểu nhị kêu lên một tiếng thất thanh, văng xa ngoài sáu, bảy thước, nửa ngày chưa ngời dậy nổi.

Lãnh Như Băng trông thấy hán vung tay một cái uy thế không tồi, bất giác ngấm vận chân khí, âm thầm giới bị.

Chỉ nghe đại hán kia lạnh lùng hỏi:

—Bằng hữu chắc biết hôm nay là ngày gì?

Lãnh Như Băng suy nghĩ một chút, đoạn lắc đầu, đáp:

—Không biết.

Thanh y đại hán nổi giận hỏi:

—Bằng hữu cố ý làm khó Lưu mỗ? Hay là thật sự không rõ?

Lãnh Như Băng đáp:

—Tự nhiên là không biết rõ.

Đột nhiên có một thốt khoái mã ngừng ngay trước cửa điểm, người trên ngựa phóng xuống, nhanh nhẹn bước vào, cấp báo:

—Minh chủ đại giá đã đến gần, không quá hai dặm đường.

Thanh y đại hán phát tay một cái, thốt:

—Tiếp tục dò xét.

Đoạn đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng hỏi:

—Người hiện tại chắc đã rõ?

Lãnh Như Băng hỏi:

—Minh chủ gì?

Thanh y trung niên lập tức đáp:

—Minh chủ võ lâm, chẳng lẽ lão huynh người chưa từng hành tẩu giang hồ?

Lãnh Như Băng vừa định hỏi minh chủ hiện tại là ai thì lại có một thốt ngựa khác dừng trước cửa điểm, người trên ngựa đó như sợ sẽ bị cướp công, ngồi trên ngựa cao giọng kêu to:

—Đại giá của Minh chủ đã đến, Trang chủ mau ra nghênh tiếp.

Thanh y trung niên kia không còn thời gian rảnh cùng Lãnh Như Băng tranh chấp, lập tức gấp gáp căn dặn tiểu nhị:

—Mời vị đại gia này vào một chỗ, coi như là khách của ta.

Chưa đợi điểm tiểu nhị và Lãnh Như Băng kịp đáp lời, đã vội vàng rời khỏi điểm.

Tiểu nhị vừa bị quăng đi, bò dậy khập khểnh đi tới, thốt:

—Đại gia, ngài xem đùi của tiểu nhân bị thương thế này, mời khách vào chỗ ngồi thế nào được?

Lãnh Như Băng nở một nụ cười nhẹ, khởi thân bước tới chiếc bàn bên cạnh cửa ra vào ngồi xuống, thốt:

—Ở đây đã là tốt nhất.

Điểm tiểu nhị dĩ nhiên đã thấy qua võ công của Lãnh Như Băng, bao nhiêu đại hán đó, chỉ cần chàng vung tay một cái, đã rụng như hoa rơi xuống nước, nếu như chọc chàng nổi giận chỉ chuốc lấy khổ, chi bằng chạy trước thì hơn.

Chỉ nghe bên ngoài truyền vào một âm thanh thật to, rõ ràng:

—Hoàn Nam Lưu Sùng, cung tiếp đại giá của Minh chủ.

Lập tức có một âm thanh bình hòa đáp lời Lưu Sùng:

—Lưu huynh không cần phải đa lễ, bữa trưa đã chuẩn bị xong chưa?

Lưu Sùng đáp:

—Tại hạ đã bao trọn khách điểm này cho chư vị, cơm trưa cũng đã sẵn sàng, Minh chủ có thể phân phó bất cứ lúc nào.

Chỉ thấy hiện ra bốn đại hán trên lưng bốn kiện mã, đến trước cửa điểm đồng loạt xuống ngựa, xếp hàng đứng đó. Theo sát phía sau là mấy chục đại hán y phục khác nhau, cùng bao quanh hộ tống một cỗ xa mã hoa lệ đang đi tới.

----- o0o -----